U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jana Rutsche, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ö. B.,** zastoupeného JUDr. Janem Žateckým, advokátem se sídlem Na Podkovce 171/16, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, č.j. OAM-283/LE-LE18-LE18-2010, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2011, č. j. 49 Az 2/2011 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi žalobce JUDr. Janu Žateckému **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 11. 1. 2011, č.j. OAM-283/LE-LE18-LE18-2010, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný tímto rozhodnutím neudělil žalobci k jeho žádosti mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud se předně ztotožnil se závěry stěžovatele, že v případě žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajský soud zdůraznil, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, že by byl politicky aktivní. Jako důvod pro udělení azylu krajský soud nehodnotil ani problémy žalobce s policií či nenastoupení výkonu vojenské služby, neboť podle tureckých zákonů je vojenská služba povinná, a je tedy právem a povinností každého občana. Krajský soud však dospěl k závěru, že se stěžovatel při posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o

azylu dostatečně nevypořádal s okolnostmi uvedenými žalobcem, tedy s jeho obavami z návratu do vlasti pro odepření nástupu výkonu vojenské služby. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že se nevyhýbá výkonu vojenské služby toliko kvůli obavám o svůj život, jak uzavřel správní orgán, ale proto, že se mu příčí vraždit. Krajský soud ve svém rozsudku poukázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska ze září 2010, podle níž turecká legislativa nezná možnost náhradní vojenské služby z důvodu svědomí, a dále na informaci ACCORD Odpírání vojenské služby v Turecku ze dne 2. 3. 2009, kde je uvedeno, že u odpíračů vojenské služby z důvodu svědomí a politických vězňů se ve věznicích mučení často používá. Krajský soud rozhodnutí stěžovatele podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný napadl rozsudek Krajského soudu v Praze včas podanou kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítl, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, a že soud opřel své rozhodovací důvody o vady skutkových zjištění. Stěžovatel při svém rozhodování vycházel z tvrzení žalobce uváděných v průběhu správního řízení. Respektoval tak ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je rozsah dokazování ve správním řízení dán obsahem podané žádosti. Po shromáždění dostatečného množství informací o zemi původu pak stěžovatel uzavřel, že skutečnosti uváděné žalobcem nejsou z hlediska podmínek udělení mezinárodní ochrany relevantní. Krajský soud dal stěžovateli za pravdu ohledně hodnocení podmínek § 12 a § 13 zákona o azylu, dospěl však závěru, že se stěžovatel dostatečně nevypořádal s okolnostmi uvedenými žalobcem s ohledem na důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle stěžovatele je odůvodnění rozsudku krajského soudu v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Zcela zde absentují úvahy soudu opřené o zjištěný stav věci, z nichž by vyplývalo, z jakého důvodu soud považuje správní rozhodnutí za nedostatečné. Stěžovatel se vypořádal mj. s tvrzením žalobce o jeho možném nasazení do bojů proti kurdským povstalcům, kde by žalobce podle svého názoru musel zabíjet či zabít. Stěžovatel toto tvrzení vyvrátil poukazem na realitu v Turecku, kdy zprávy o Turecku jednoznačně vylučují nasazování vojáků základní služby do bojů proti PKK. Stěžovatel tedy popsal nereálnost nasazení žalobce do bojů s guerillami, přičemž právě v této souvislosti žalobce uváděl svou obavu, že by musel někoho zabít. Sdělení soudu, že se žalobce vyhýbá základní vojenské službě proto, že se mu příčí vraždit, tudíž postrádá oporu ve zjištěném stavu věci. Stejně tak blíže nekonkretizovaný odkaz soudu na psychické problémy žalobce nemá podle názoru stěžovatele relevanci. Těmito problémy žalobce se stěžovatel zabýval v rámci hodnocení důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Stěžovatel má za to, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se jedná o zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud ve svém rozsudku nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu týkající se náležitostí odůvodnění rozsudku. Krajský soud hrubě pochybil při výkladu práva, rozsudek je v rozporu s obsahem spisu, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud nevzal v potaz podrobné posuzování možnosti hrozící vážné újmy v případě návratu žalobce do země původu. V rozporu se skutečně zjištěným stavem věci tak konstatoval, že stěžovatel tuto otázku řádně nezkoumal. Stěžovatel se proto domnívá, že kasační stížnost splňuje kritéria

přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce uvedl, že krajský soud v napadeném rozsudku velice citlivě, lidsky a přitom z právního hlediska zcela správně vyhodnotil situaci žalobce v souvislosti s důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Své stanovisko ohledně posouzení podmínek udělení doplňkové ochrany pak řádným způsobem odůvodnil. Žalobce od počátku tvrdil, že se vojenské službě vyhýbá zejména proto, že se mu příčí vraždit. V této souvislosti poukázal na důkazy uvedené v napadeném rozsudku, konkrétně informace Ministerstva zahraničí Nizozemska a informace ACCORD. Z těchto důkazů vyplývá, že u osob odpírajících vojenskou službu z důvodu svědomí je často užíváno mučení. Tyto skutečnosti stěžovatel ve svém rozhodnutí dostatečně nezohlednil a nezhodnotil. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody přijatelnosti uplatněné stěžovatelem v podané kasační stížnosti nesplňují výše uvedená kritéria. Nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se již Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí krajského soudu nelze z hlediska uvedené judikatury považovat za nepřezkoumatelné. Ačkoli je odůvodnění rozsudku krajského soudu stručné, je z něj zcela zřejmý jeho názor, že se správní orgán dostatečně nevypořádal s možností hrozby vážné újmy v případě návratu žalobce do země původu, jestliže se vyhýbal výkonu vojenské služby proto, že se mu příčí vraždit, resp. z důvodu svědomí. Krajský soud ve svém rozsudku poukázal mj. na informaci ACCORD Odpírání vojenské služby v Turecku ze dne 2. 3. 2009, kde je uvedeno, že u odpíračů vojenské služby z důvodu svědomí a politických vězňů se ve věznicích často používá mučení.

Rovněž problematika volného hodnocení důkazů krajským soudem a utváření závěru o skutkovém stavu již byla podrobně řešena v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, odkázat lze např. na rozsudek ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodů tvrzených stěžovatelem, ani z úřední povinnosti pak nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci žalobce náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu